

Της Βασίλισσας του Ουρανού η Παράταξη (Σύναξη των Αγιορειτών Πατέρων)

/ Γνώμες

• Γράφει ο [Μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Ιωσήφ](#)

«Τη δευτέρα Κυριακή του Ματθαίου, την μνήμην εορτάζομεν πάντων των Οσίων Πατέρων, των εν Αγίω Όρει του Άθω λαμπάντων».

Όρη ιερά και, άγια υπάρχουν πολλά... Άγιο όρος και θεοβάδιστο, το Σινά. Εκεί δόθηκε από τον ίδιο το Θεό Σαβαώθ ο Νόμος στο δούλο Του τον Μωυσή. Άγιο όρος το Θαβώρ! Εκεί η Μεταμόρφωση του Ιησού υπήρξε για

τους Αγίους Αποστόλους μια εμπειρία θεώσεως. Άγιο όρος το Όρος των Ελαιών, απ' όπου ο Θεάνθρωπος ανελήφθη στους ουρανούς, «ίνα πέμψη τον Παράκλητον τω κόσμω» κ.λπ.

Όμως εμείς όταν μιλάμε για «Άγιον Όρος», εννοούμε «τον αγιώνυμο Άθω, τον νοητό της Θεοτόκου και ωραίο παράδεισο». Το «Περιβόλι της Παναγίας», όπως απλά τον αποκαλούμε. Άθως. Άγιον Όρος, Περιβόλι της Παναγίας! Ένα βουνό και μια χερσόνησος, που έλαβε το όνομα της απ' αυτό. Ένα τοπίο ελληνικό, αρκετά όμορφο βέβαια, μα όχι και μοναδικό στις φυσικές ομορφιές. Ένας ζωγράφος, ένας ποιητής, θα μπορούσε να ελκυσθεί ίσως περισσότερο από κάποιες άλλες γωνιές της ελληνικής γης. Κι όμως ο Άθως έχει μια δική του ομορφιά, μυστική, κρυμμένη από τα βέβηλα μάτια εκείνων που ως άφρονες λένουν «εν τη καρδιά αυτών: ουκ έστι Θεός» (Ψαλμ. 13: 1). Η ομορφιά αυτή, η απρόσιτη σ' όσους δεν διαθέτουν τις πνευματικές προϋποθέσεις, οφείλεται στα μυρίνοα άνθη που άνθισαν στις υπώρειες του. Στα κρίνα τα αειθαλή και πανεύοσμα, που φύτρωσαν στις κοιλάδες του. Στα δένδρα του τα ουρανομήκη και ευσκιόφυλλα, που αναβλάστησαν στα παράλια του. Στο χορό, θέλω να πω, των Οσίων, των Ομολογητών, των Ιεραρχών και των Μαρτύρων, που στο διάστημα της υπερχιλιόχρονης χριστιανικής ιστορικής πορείας του ανέδειξε! Στα ιερά καρδιοστάλακτα δάκρυα τους! Στους αλάλητους στεναγμούς της καρδιάς τους! Στις θεοπειθείς ευχές τους! Στην ισάγγελη πολιτεία τους! Στην καλή ομολογία της Πίστεως! Στα τίμια μαρτυρικά αίματά τους! Η δεύτερη Κυριακή του Ματθαίου είναι ήμερα μνήμης, τιμής, εορτασμού και πανηγύρεως όλων εκείνων των φιλόθεων ψυχών, που με την κατά Θεόν άσκησή τους στον Άθωνα, με την καλή ομολογία της Ορθοδόξου Πίστεως, ή και το μαρτύριο ακόμη χάριν του Χριστού και της πατρώας ευσέβειας, «ευηρέστησαν Θεώ και ανθρώποις», έκλεισαν τον Ιερό εκείνο τόπο, δόξασαν την Εκκλησία, φώτισαν ολόκληρη την ανθρωπότητα, μας χάρισαν νέα, ακριβή σταθμά και μέτρα πίστεως και ευσέβειας!...

Ποιούς να μνημονεύσει πρώτα κανείς και ποιούς έπειτα; Τον Αθανάσιο, δομήτορα, κτήτορα της Λαύρας; Πέτρο τον επώνυμο του Άθω; Γρηγόριο τον Παλαμά, τον στύλο της Ορθοδοξίας; Νήφωνα τον ιεραπόστολο Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως; Συμεών τον Νεμάνια, που μετάλλαξε την επίγεια βασιλεία με την ουράνια; Κοσμά τον Πρώτο, τον Ιερομάρτυρα, και τους μαζί με αυτόν προμάχους της Ορθοδοξίας; Κοσμά τον Αιτωλό, τον Ισαπόστολο Φιλοθείτη; Μακάριο τον Διονυσιάτη Νεομάρτυρα; Τους διά πνιγμού τελειωθέντες Ιβηρίτες Οσιομάρτυρες; Τους ολοκαυτωθέντες Ζωγραφινούς; Νικόδημο τον Αγιορείτη, τον απλανή διδάσκαλο της Εκκλησίας; Ή μήπως τους ανώνυμους εκείνους κι άγνωστους -γνωστούς, όμως, πολύ καλά στο Θεό, των οποίων τα ιερά λείψανα «ως βοτάνη ανατέλλουν» σε κάθε γωνιά της αγιορείτικης γης και σκορπούν ευωδία και

ιάματα; «Επιλείπει γαρ με διηγούμενον ο χρόνος...» (Εβρ. 11: 32).

Τί να τιμήσει και τί να θαυμάσει κανείς περισσότερο; Τα δάκρυα της κατανύξεως ή τα αίματα του μαρτυρίου; Τους βαθυκάρδιους στεναγμούς της μετανοίας ή τα βασανιστήρια της ομολογίας; Την πτωχεία για τον Ιησού ή τον πλούτο της αρετής; Το βάθος της ταπεινώσεως ή το ύψος της Θεολογίας; Τους αγώνες κατά των παθών ή τα τρόπαια κατά των αιρέσεων και της ασεβείας; Τη συνέπεια της πράξεως ή τον πλούτο της θεωρίας; Την κατά κόσμον ασημότητα ή την εν Χριστώ μεγαλοσύνη; Το ατημέλητο της σάρκας ή τη λαμπρότητα της ψυχής; Την διά βίου σιωπή ή την κατά το μαρτύριο στεντόρεια ομολογία; Το χαροποιό πένθος ή τον γλυκασμό της θεοπτείας; Την εκκοπή κάθε ψεκτού πάθους ή το «παθείν τα θεία»; Τη νοερά προσευχή ή την με αγάπη διακονία; Την διά Χριστόν σαλότητα (τρέλλα) και μωρία ή την ένθεη σοφία; «Απορεί πάσα γλώσσα ευφημείν προς αξίαν»...

Αλλά η γιορτή των Αγιορειτών Αγίων, πέρα από την απόδοση της πρέπουσας τιμής στους ουρανοβάμονες αυτούς θείους άνδρες και επίγειους αγγέλους, έχει και μια άλλη διάσταση: Είναι ένας καθρέφτης. Ένας αδυσώπητος καθρέφτης για όλους εμάς! Για όλους που φέρουμε το υπεύθυνο όνομα «Χριστιανός Ορθόδοξος», κι ακόμα πιο πολύ για όσους φέρουμε το ίδιο με εκείνους σχήμα...

Αν «τιμή μάρτυρος», κατά τον πολύ τα θεια Χρυσόστομο, είναι η «μίμηση μάρτυρος», και εάν, κατά τον ίδιο, «εορτή είναι των αγαθών έργων η επίδειξη της ψυχής η ευλάβεια· η προσοχή της ζωής μας», εκείνο στο οποίο μας καλεί ο πανηγυρικός εορτασμός των «του Άθω Πατέρων και αγγέλων εν σώματι», είναι προφανές και πασίδηλο...

Ένα τροπάριο της Λιτής της Ακολουθίας των Αγιορειτών Αγίων που είναι ύμνος και δέηση μαζί, θα ήταν νομίζω η καλύτερη κατακλείδα τούτων των γραμμών: «Όσοι Πατέρες οι εν τω Όρει τούτω τους ασκητικούς αγώνας ανύσαντες, υμείς εκ νεότητος τον σταυρόν του Κυρίου αράμενοι, δι' αυτού υμίν ο κόσμος εσταύρωται και αυτοί τω κόσμω· το μεν αισθητώς αυτού χωρισθέντες το δε, και νοητώς αυτώ νεκρωθέντες. Όθεν διπλήν ειδότες την πράξιν του σταυρού, διπλήν και την ανάβασιν προς αυτόν εποιήσατε, διά πράξεως και θεωρίας, εις την ενδεχομένην ανθρώποις ελάσαντες τελειότητα, και νυν εν ουρανοίς συνδοξασθέντες Χριστώ, ως και συμπαθόντες, πρεσβεύσατε υπέρ των ψυχών ημών».(Όσοι Πατέρες, σεις αγωνιστήκατε τους ασκητικούς αγώνες σε τούτο το όρος, σεις από τα νιάτα σας σηκώσατε στον ώμο τον Σταυρό του Χριστού και μ' αυτόν ο κόσμος σταυρώθηκε για σας και σεις για τον κόσμο, μα και νοερά πεθάνατε για τον κόσμο. Λοιπόν διπλή την μάθατε την πρακτική του Σταυρού και διπλά ανεβήκατε στο ύψος του, με την πράξη και με την θεωρία και έτσι φθάσατε στην τελειότητα που μπορεί να φθάσει ο άνθρωπος. Και τώρα που βρίσκεστε στον ουρανό και δοξάζεστε μαζί με

το Χριστό, αφού πάθατε και μαρτυρήσατε μαζί του, παρακαλέστε Τον για τη σωτηρία των ψυχών μας)

(Ιωσήφ, Μητροπολίτου Προικοννήσου, «Οσμή ζωής», εκδ. Άθως)